

Arrest

nr. 37 353 van 22 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 november 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 november 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 24 mei 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op 25 mei 2009.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen op 21 februari 2009 in Griekenland.

Op 3 augustus 2009 vraagt België de overname van verzoeker aan Griekenland.

De Griekse autoriteiten reageren niet en op 13 oktober 2009 deelt België aan de Griekse autoriteiten mee dat er sprake is van een stilzwijgende aanvaarding.

Op 20 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten A. K. M.

geboren te (...)

van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 25/05/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1978.

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft impliciet ingestemd met een Tacit Agreement dd 13/10/2009 waarin wordt gesteld dat Griekenland op datum van 03/10/2009 verantwoordelijk is geworden tot overname van bovengenoemde persoon.

Uit het Eurodacverslag van 25/05/2009 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat er zijn vingerafdrukken werden genomen op 21/02/2009. Betrokkene verklaart tijdens zijn interview dat hij op 25/01/2009 Afghanistan verliet en dat hij via Iran en Turkije in een voor hem onbekend land was terecht gekomen . Hij werd er opgepakt en er werden vingerafdrukken genomen. Hij zou er 55 dagen hebben verbleven in een kelder waarna hij nog een tijd in een huisje heeft verbleven. Hoewel betrokkene een hele tijd in Griekenland heeft verbleven, heeft hij niet van de mogelijkheid gebruik gemaakt om er asiel te vragen..

Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 25/05/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 03/08/2009 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 03/10/2009 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden . Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 13/10/2009.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009).

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Betrokkene zegt dat het de keuze was van de smokkelaar.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Betrokkene verklaart dat hij rode vlekken heeft over zijn lichaam die hem last bezorgen. Er zijn geen aanwijzingen dat dit betrokkene verhindert om te reizen. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18§7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten.(...)"

Op dezelfde dag wordt ten opzichte van verzoeker tevens een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 2 december en op 16 december 2009 wordt een poging ondernomen om verzoeker over te dragen aan Griekenland maar verzoeker weigert.

Op 21 december 2009 wordt verzoeker vrijgesteld uit het gesloten centrum waar hij zich bevond.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing stelt dat de Griekse autoriteiten geen antwoord hebben gegeven aan de Belgische autoriteiten in het kader van het geformuleerde overnameverzoek op basis van art 10§1 van de Dublinverordening en dit ondanks de verzoeken van de Belgische autoriteiten op 3.08.2009.

De Belgische autoriteiten hanteren hierbij de "impliciete akkoord-regel" om te stellen dat Griekenland verantwoordelijk is voor de overname en de behandeling van het asieldossier van verzoeker.

Het feit dat er geen schriftelijke garanties zijn van Griekenland m.b.t een effectieve toegang van verzoeker tot de asielprocedure en er geen garanties worden gegeven voor een adequate opvang, maakt dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht door de bestreden beslissing blijkt genoegzaam nu verschillende rapporten en documenten de schrijnende situatie aantonen voor asielzoekers waaronder deze van verzoeker betreffende zijn toegang tot de asielprocedure.

De bestreden beslissing stelt bovendien dat "alhoewel betrokkene een hele tijd in Griekenland heeft verbleven, heeft hij niet van de mogelijkheid gebruik gemaakt om er asiel aan te vragen." En dit terwijl verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland wel een asielaanvraag wenste te formuleren doch dat hieraan geen gevolg werd gegeven.

Dat de bestreden beslissing ook op dit punt de zorgvuldigheidsverplichting schendt nu de overheid op geen enkele wijze heeft onderzocht m.b.t de situatie van verzoeker welke zijn mogelijkheden waren om een asielaanvraag te formuleren en op welke wijze verzoeker zijn rechten hiertoe werden gevrijwaard.

Reeds in twee arresten oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een Dublinoverdracht aan Griekenland enkel mogelijk is indien voldoende schriftelijke garanties van Griekenland aanwezig zijn en deze garanties omtrent de toegang tot de asielprocedure en de adequate opvang bovendien corresponderen met de werkelijkheid.

(arrest RW 10 april 2009, nr 25.960 en arrest RW 10 april 2009 nr 25.959).

Dat in een arrest dd.30 april 2009 nr. 26.835 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf heeft beslist dat de schriftelijke garanties die een asielzoeker had verkregen voor een overdracht aan Griekenland in het kader van de Dublin II Verordening, niet voldoende zijn.

Dat verzoeker opmerkt dat de Griekse autoriteiten totaal niet hebben geantwoord op de vragen tot overname door de Belgische autoriteiten.

Dat de ondertekening door Griekenland van de Conventie van Genève geen enkele garantie inhoudt nu ondanks deze ondertekening van het Verdrag de Griekse autoriteiten reeds werden veroordeeld voor hun werkwijze in dergelijke situaties.

Dat deze redenering eveneens geldig blijft ondanks de omzetting door de Griekse autoriteiten sedert november 2007 van de Opvangrichtlijn.

Dat meerbepaald het UNHCR nog had vastgesteld (zie UNHCR Position on The Return of asylum-seekers to Greece under the "Dublin Regulation", 15 April 2008 §22) ondanks de conventie van Genève, ondanks de omzetting van de Opvangrichtlijn sedert november 2007 dat:

"the extremely limited reception facilities for asylum-seekers as the situation is seriously compromising the full implementation of the Presidential Decree on the Reception Conditions and urges the Government of Greece to promptly issue the awaited ministerial decision that should establish the criteria for the provision of a daily Financial allowance"

Dat zelfs ondanks het omzetten van verschillende richtlijnen, de Griekse autoriteiten hun verplichtingen hierin opgenomen niet respecteren.

Dat zeer opmerkelijk de bestreden beslissingen voorbijgaan aan het gegeven dat ondanks de omzettingen van de verschillende richtlijnen (2003/9/EG, 2004/83/EG, 2005/85/EG) door Griekenland, het UNHCR zijn standpunt op 15.04.2008 bleef handhaven omtrent de ernstige nalatigheid van de Griekse autoriteiten wanneer asielzoekers naar daar worden teruggebracht en dat recent op 10.11.2008 de Nederlandstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een uitwijzing naar Athene opschortte.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd.10.11.2008 uitdrukkelijk stelde dat "Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.(RvS 2 februari 2007, nr. 167.441; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).Het past in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet om de overvloedige documentatie en berichten betreffende asielaanvragen in Griekenland op te sommen. Het volstaat alleen al te verwijzen naar de beslissing van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 22 oktober 2008 en 1 september 2008 waarbij aan België wordt gevraagd om de kandidaat-vluchtelingen niet te repatriëren naar Griekenland. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de haar toegestuurde documentatie en de algemeen bekende toestand in Griekenland, heeft betrokken bij de voorbereiding van de bestreden beslissing. Aangezien geen enkel motief is gewijd aan de zorgwekkende situatie van irakese kandidaat-vluchtelingen in Griekenland, maakt verzoeker, op eerste gezicht, aannemelijk dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden."

Dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze ingaat op zorgwekkende toestand van de Afghaanse kandidaat-vluchtelingen.

Dat de bestreden beslissing evenmin enig onderzoek heeft verricht naar de bescherming van slachtoffers van mensensmokkel in Griekenland via vb de tussenkomst van in België actief zijnde organisaties zoals Pag-Asa, Payoke of Surya teneinde de bevestiging te krijgen dat de aangevoerde feiten onder de Richtlijn 2004/81 vallen of om na te gaan of in casu de Griekse wet de nodige bescherming biedt.

Dat dit evenmin gebeurde waardoor ook de zorgvuldigheidsplicht is geschonden."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003), wordt voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en ze tevens partij zijn bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Verzoeker geeft niet aan welke garanties de Belgische overheid dan wel zou moeten verlenen nopens de behandeling van de asielaanvraag.

De Griekse autoriteiten werden verzocht te bevestigen dat verzoeker aldaar een asielaanvraag zou kunnen indienen. Artikel 18.7 van de Verordening 343/2003 bepaalt dat het zonder reactie laten verstrijken van de termijn gelijkstaat met aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting inhoudt om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Griekenland heeft aldus de verplichting om verzoeker over te nemen.

Verwerende partij laat verder gelden dat Griekenland overeenkomstig de Verordening 343/2003 de verplichting heeft om verzoeker over te nemen en dat België als lidstaat niet de wettelijke mogelijkheid heeft om controle uit te oefenen op een andere lidstaat. Evenmin kan van een andere lidstaat worden verwacht de toepassing van de Europese reglementering door een andere lidstaat te evalueren. België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling.

Alle lidstaten passen overigens de Verordening 343/2003 toe en dragen asielzoekers over aan Griekenland. Zij hebben geen enkele reden om dat niet te doen: noch het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, noch het Europees Hof voor de rechten van de mens heeft de lidstaten een algemeen verbod van overdracht aan Griekenland opgelegd. Ten overvloede wijst verwerende partij er nogmaals op dat het niet aan de lidstaten noch aan de Commissie toekomt om Griekenland te "veroordelen" maar enkel aan het Hof van Justitie en aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder dient te worden opgemerkt dat Griekenland ook verdragspartij is bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en bij de Verordening 343/2003 en derhalve gehouden is verzoekers asielaanvraag te behandelen conform voormelde verbintenissen. Verzoekers beweringen kunnen aan het voormelde geen afbreuk doen. Bij het toepassen van de Verordening 343/2003 komt het slechts aan de Belgische autoriteiten toe om de hen opgelegde verplichtingen na te komen en zij kunnen niet verantwoordelijk worden gesteld indien een andere staat bepaalde verplichtingen niet zou nakomen.

3.1.3. Verzoeker meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat de Griekse autoriteiten in casu geen antwoord hebben gegeven op de vraag tot overname van verzoeker en de Belgische autoriteiten daarom de "*impliciete akkoord-regel*" hanteren om te stellen dat Griekenland verantwoordelijk is. Nu er geen schriftelijke garanties zijn, is het zorgvuldigheidsbeginsel volgens verzoeker geschonden.

Vervolgens stelt verzoeker dat het zorgvuldigheidsbeginsel ook geschonden wordt nu er verschillende rapporten en documenten bestaan die de schrijnende situatie aantonen voor asielzoekers betreffende de toegang tot de asielprocedure. Verzoeker heeft nochtans verklaard dat hij in Griekenland een asielaanvraag wenste te formuleren maar dat hieraan geen gevolg werd gegeven. Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden nu de gemachtigde van de staatssecretaris niet heeft onderzocht wat de mogelijkheden van verzoeker waren om een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad en zet uiteen dat de ondertekening door Griekenland van de Vluchtelingenconventie volgens hem geen enkele garantie inhoudt nu Griekenland reeds werd veroordeeld voor zijn werkwijze in dergelijke situaties. Verzoeker meent dat deze redenering geldig blijft ondanks de omzetting van de opvangrichtlijn in Griekse wetgeving. Verzoeker verwijst naar het standpunt van het UNHCR van 15 april 2008. Ten slotte voert verzoeker aan dat in de bestreden

beslissing niet wordt ingegaan op de zorgwekkende toestand van de Afghaanse asielzoekers en dat er geen onderzoek werd verricht naar de bescherming van slachtoffers van mensensmokkel in Griekenland.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het dossier, meer bepaald het verslag van het interview van verzoeker op 5 juni 2009 en het formulier inzake de aanduiding van de verantwoordelijke lidstaat dat dateert van 8 juli 2009, blijkt dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland, dat de smokkelaar voor België koos en dat verzoeker niet wist waar hij naartoe ging, hij wilde enkel een veilige omgeving. Op de vraag hoe zijn gezondheidstoestand is, werd als antwoord vermeld *“Onderweg naar België werd ik door de smokkelaar 55 dagen in een kelder gestopt. Dat was nadat mijn vingerafdrukken werden genomen. Er was een conflict tussen de twee smokkelaars in verband met de betaling. Ik zat met twee andere vluchtelingen in de kelder. Door mijn verblijf in de kelder heb ik nu vele rode vlekken op mijn lichaam. De arts in het opvangcentrum regelde een afspraak met een huidspecialist om uit te zoeken wat er juist mis is. De vlekken bezorgen me wel wat last.”* Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker enige andere verklaring heeft afgelegd en er bevindt zich geen bijkomend schrijven van hemzelf of zijn advocaat in het dossier.

Uit de stukken van het dossier blijkt dus niet dat verzoeker zou verklaard hebben dat hij in Griekenland wel een asielaanvraag wenste te formuleren doch dat hieraan geen gevolg werd gegeven. Uit de stukken van het dossier blijkt evenmin dat verzoeker melding zou hebben gemaakt van de problemen inzake opvang of toegang tot de asielprocedure in Griekenland.

Nu uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland en nergens uit blijkt dat hij heeft verklaard dat er problemen zouden zijn geweest inzake de toegang tot de asielprocedure, kan niet worden aangenomen dat het van onzorgvuldigheid getuigt dat hiernaar geen onderzoek werd gevoerd. Elke asielaanvraag wordt individueel behandeld. In casu diende de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het licht van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en van de Verordening 343/2003 na te gaan welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Er diende bijgevolg rekening te worden gehouden met de wettelijke bepalingen ter zake, met de stukken van het dossier en met de verklaringen van verzoeker die deel uitmaken van dit dossier. Griekenland is een lidstaat van de Europese Unie, er dient derhalve te worden vanuit gegaan dat verzoekers asielaanvraag er zal worden behandeld en dat hij een beroep kan doen op een procedure die voldoet aan de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht. Nu verzoeker geen enkele verklaring heeft afgelegd waaruit het tegendeel zou blijken, diende verwerende partij hier geen onderzoek aan te wijden. Alleszins kan niet worden aangenomen dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden nu hierover geen onderzoek werd gevoerd.

Verzoeker wijst er ook op dat de *“Griekse autoriteiten reeds werden veroordeeld voor hun werkwijze in dergelijke situaties”*. Verzoeker staft deze blote bewering niet met een verwijzing naar de arresten die Griekenland zouden veroordelen, zodat dit element niet kan worden aangenomen als aanwijzing dat de zorgvuldigheidsplicht in casu zou zijn geschonden.

Waar verzoeker verwijst naar het standpunt van het UNHCR van 15 april 2008, naar de zorgwekkende toestand van Afghaanse asielzoekers en naar zijn vermeende status als slachtoffer van mensenhandel merkt de Raad opnieuw op dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van deze elementen zodat het niet van onzorgvuldigheid getuigt dat hiernaar geen onderzoek werd gevoerd. Uit de stukken van het dossier blijkt immers niet dat verzoeker of zijn raadsman dit standpunt of deze informatie heeft ter kennis gebracht van het bestuur of de status van slachtoffer van mensenhandel heeft aangevraagd, zodat het niet van een niet correcte feitenvinding getuigt dat hiervan geen melding wordt gemaakt of geen onderzoek naar werd gevoerd.

Verzoeker verwijst naar “*verschillende rapporten en documenten*” maar laat in het geheel na om aan te tonen welke rapporten en documenten hij bedoelt, om deze bij huidig verzoekschrift te voegen en om deze op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Hij vermeldt enkel het standpunt van het UNHCR van 15 april 2008 en vermeldt daaruit een citaat inzake de opvangfaciliteiten voor asielzoekers. Nu uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland en evenmin dat hij een poging heeft ondernomen om dit te doen, kan verzoeker zich niet met goed gevolg op dit citaat uit het UNHCR-standpunt beroepen dat geen betrekking heeft op zijn persoonlijke ervaringen in Griekenland. De vage verwijzing naar verder niet gespecificeerde rapporten en documenten toont niet aan dat in casu de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoeker verwijst tevens naar verscheidene arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker toont echter niet aan dat hij zich in dezelfde situatie bevindt als deze beschreven in deze arresten. Uit deze arresten blijkt dat de asielzoeker in kwestie verklaringen had afgelegd of dat zijn raadsman vóór het nemen van de beslissing informatie had verschaft aan het bestuur inzake de problemen om een asielaanvraag in te dienen in Griekenland en dat melding was gemaakt van welomschreven rapporten die werden bijgevoegd. In casu heeft verzoeker nooit zulke verklaringen afgelegd en werd geen bijkomende informatie verschaft. Verzoeker kan dus niet met goed gevolg naar deze arresten verwijzen.

De Raad stelt vast dat er in casu inderdaad geen schriftelijke garanties werden verleend door de Griekse autoriteiten en dat er sprake is van een “*tacit agreement*” zoals vermeld in de bestreden beslissing. Nu verzoeker echter geen enkele melding heeft gemaakt van moeilijkheden bij het indienen van een asielaanvraag of van een problematische situatie in Griekenland, zoals blijkt uit hetgeen hierboven gesteld wordt, maar integendeel geen asiel heeft aangevraagd in Griekenland zoals blijkt uit de stukken van het dossier, en nu in de bestreden beslissing wordt ingegaan op deze niet verkregen bijkomende individuele garanties en wordt vermeld dat de Griekse autoriteiten vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht zodat gepaste opvang kan worden voorzien, neemt de Raad aan dat in casu het zorgvuldigheidsbeginsel niet werd geschonden.

De gemachtigde van de staatssecretaris is op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel

Schending van art 3 EVRM (verbod op onmenselijke en mensonterende behandeling), schending van art 6 EVRM en van art 13 EVRM

De bestreden beslissing schendt art 3 EVRM nu verzoeker zowel het risico loopt op een foltering of mensonterende behandeling in Afghanistan wanneer hij door Griekenland wordt uitgewezen (indirect refoulement) maar daarnaast ook een zeer ernstig risico loopt op een foltering of mensonterende behandeling in Griekenland zelf wanneer hij door België zou worden overgedragen aan Griekenland (direct refoulement) nu verzoeker zoals blijkt uit de bestreden beslissing zelf heeft aangehaald dat de situatie zeer slecht was in Griekenland voor vluchtelingen, dat er geen asielprocedure is en dat het gaat over een mensonvriendelijke situatie.

Dat verzoeker duidelijk heeft aangegeven in zeer slechte omstandigheden te zijn opgevangen geweest in Griekenland waar hij ook gedurende 55 dagen werd opgesloten door een mensensmokkelaar.

Verzoeker verwijst hierbij naar het gegeven dat praktisch geen Afghaanse asielzoekers bescherming hebben gekregen in Griekenland terwijl blijkt dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en staatlozen toch wel op regelmatige basis Afghaanse burgers erkent als politiek vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus verleend.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de verscheidene alarmerende rapporten en het laatste UNHCR-rapport van 15 april 2008 (Position on the return of Asylum-seekers to Greece under the Dublin regulation).

De bestreden beslissing schendt minstens art 6 EVRM nu verzoeker zeker niet in de mogelijk was om beroep te doen op art 39 van het Procedurereglement van het EHRM waar je voorlopige maatregelen

kan vragen voorafgaand aan de procedure ten gronde om de rechten van de betrokkenen te vrijwaren of om ervoor te zorgen dat het individueel klachtrecht effectief is in afwachting van de procedure ten gronde.

De bestreden beslissing schendt zeker ook art 6 EVRM nu de bestreden beslissing ook op geen enkele wijze aantoont dat Griekenland voorziet in een effectieve bijstand van een advocaat gedurende de asielprocedure of een kosteloze juridische bijstand zoals deze in België is georganiseerd en voor verzoeker zijn mogelijkheden om zijn recht van verdediging uit te oefenen zou vrijwaren.

De bestreden beslissing gaat ook volledig voorbij aan de verschillende veroordelingen die Griekenland wegens schending van artikel 3 EVRM heeft opgelopen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wanneer het gaat om mishandeling door politie of zeer slechte detentieomstandigheden. Voorbeelden van deze zaken zijn de zaak van Bekos en Koutropoulos (mishandeling van Roma door politie), 13 december 2005, nr. 15250/02; de zaak van Zelilof (mishandeling door politie), 24 mei 2007, nr. 17060/03; de zaak van Kotsaftis (detentie van een persoon met ernstige medische klachten), 12 juni 2008, nr. 39780/06; de zaak van Dougoz (detentieomstandigheden), 6 maart 2001, nr. 40907/98 en de zaak van Peers (detentieomstandigheden), 19 april 2001, 28524/951.

De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat verzoeker zich beperkt tot algemene beschouwingen en geen concrete gegevens m.b.t zijn eigen situatie zou bijbrengen daar waar blijkt dat verzoeker duidelijk gewag maakt van de hem overkomen problemen en anderzijds de gekende feiten en algemene problemen omtrent de asielprocedure en opvang door Griekenland concreet op verzoeker zijn situatie individueel van toepassing zijn.”

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen verplichting in voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, maar houdt ze enkel de overdracht in van verzoeker aan de Griekse autoriteiten.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Verder laat verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van dit verdragsartikel wordt begrepen *“die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht”*. Het Hof van Cassatie oordeelde reeds dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van artikel 3 van het ERVM kan uitmaken in zover er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die staat wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandeling of straf.

Desbetreffend verwijst verwerende partij naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 december 2008 waarin gesteld wordt dat het Verenigd Koninkrijk zijn verplichtingen onder artikel 3 van het EVRM niet zou miskennen door de betrokkene aan Griekenland over te dragen en dat de maatregel aangeduid als “Rule 39” wordt opgeheven. Verwerende partij verwijst tevens naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin wordt gesteld dat algemene en vage verwijzingen niet volstaan. Verwerende partij meent dat in casu verzoekers beschouwingen niet volstaan omdat daaruit niet blijkt dat er voor hem persoonlijk een reëel risico dreigt op een slechte of niet correcte behandeling en niet kunnen overtuigen. Verwerende partij verwijst ten slotte naar een arrest van de Raad waarin wordt overwogen dat de desbetreffende richtlijnen zijn omgezet in Grieks recht en dat er derhalve dient te worden van uitgegaan dat de basisnormen voorzien in deze richtlijnen in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn en dat indien de Griekse overheden in de praktijk in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen hoe dan ook via gerechtelijke weg kan worden afgedwongen.

Verder laat verwerende partij gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM valt aangezien dit artikel slechts toepassing vindt bij het vaststellen van burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging. De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen behoort, vallen niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

In zoverre verzoeker zich beroept op een vermeende schending van artikel 13 van het EVRM laat verwerende partij gelden dat dit artikel geen rechtstreekse werking heeft en bovendien alleen maar kan worden geschonden indien de schending van een ander artikel van hetzelfde verdrag aangetoond wordt. Verwerende partij meent dat verzoeker geenszins aantoont dat een ander artikel van het EVRM wordt geschonden zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM.

3.2.3. De Raad stelt vast dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409). Dit artikel geldt enkel in burgerlijke en strafrechtelijke zaken zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

In de mate waarin verzoeker de schending van de rechten van de verdediging aanvoert, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2007, nr. 124 957).

Waar verzoeker aanvoert dat artikel 6 van het EVRM en zijn rechten van verdediging zullen worden geschonden in Griekenland, merkt de Raad op dat hij in het kader van een annulatieberoep enkel de wettigheid van de bestreden beslissing kan toetsen. Het komt niet aan de Raad toe om een uitspraak te doen over de hypothetische toepassing van een verdragsartikel en van de rechten van verdediging in het buitenland.

Waar verzoeker aanvoert dat hij geen beroep kan doen op artikel 39 van het Procedurereglement van het EHRM, stelt de Raad vast dat deze blote bewering geen steek houdt. Verzoeker toont niet aan waarom hij tijdens de duur van zijn verblijf in België niet de mogelijkheid zou hebben om een beroep te kunnen doen op deze tijdelijke beschermingsprocedure.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker zet in het middel uiteen dat er een risico bestaat op foltering of mensonterende behandeling zowel bij direct refoulement naar Griekenland als bij indirect refoulement naar Afghanistan. Verzoeker brengt echter geen enkel gegeven aan ter staving van deze beweringen. Hij stelt dat hij zou verklaard hebben "*dat de situatie zeer slecht was in Griekenland voor vluchtelingen, dat er geen asielprocedure is en dat het gaat over een mensonvriendelijke situatie*" en dat hij "*duidelijk gewag heeft gemaakt van de hem overkomen problemen*". Uit de stukken van het dossier blijkt echter dat verzoeker dit op geen enkel moment heeft verklaard, zoals ook blijkt uit de bespreking van het eerste middel. Er wordt herhaald dat verzoeker in Griekenland nog geen asielaanvraag heeft ingediend en dat hij ten tijde van het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten of de onmogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen of eventuele tekortkomingen op dit vlak. Een slechte behandeling en opsluiting door de smokkelaar wegens een

conflict over de betaling van de reis kan onmogelijk gelijkgesteld worden met een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten.

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Verzoeker beperkt zich in casu tot een theoretische uiteenzetting en verzuimt een begin van bewijs bij te brengen dat hij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit.

Verzoekers betoog maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. Verwerende partij heeft zich daarom met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt kunnen stellen dat ervan kan worden uitgegaan dat Griekenland zijn verdragsverplichtingen zal nakomen (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. T. Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat er een risico bestaat dat hij zal worden teruggestuurd naar Afghanistan zonder een onderzoek van zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met “*verscheidene alarmerende rapporten*” en het laatste UNHCR-rapport van 15 april 2008, merkt de Raad op dat verzoeker deze rapporten nooit heeft voorgelegd aan verwerende partij en dat in de bestreden beslissing wel degelijk melding wordt gemaakt van de situatie in Griekenland. Er wordt immers overwogen:

“Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009).”

en

“Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.”

Verzoeker verwijst ten slotte naar verschillende veroordelingen die Griekenland heeft opgelopen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wegens schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van mishandeling door de politie of zeer slechte detentieomstandigheden. Verzoeker verwijst hiervoor naar verscheidene arresten. Verzoeker toont echter niet aan dat deze arresten zouden gaan over asielzoekers of personen die wensen een asielaanvraag in te dienen en toont bijgevolg niet aan dat hij zich in dezelfde situatie zou bevinden als beschreven in deze arresten.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 13 van het EVRM maar laat na deze met concrete gegevens uiteen te zetten. De Raad merkt op dat dit artikel geen rechtstreekse werking heeft en alleen maar kan worden geschonden indien de schending van een ander artikel van hetzelfde verdrag aangetoond wordt. Nu verzoeker niet heeft aangetoond dat een ander artikel van het EVRM wordt geschonden, kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel

Schending van het proportionaliteitsbeginsel en rechtsmisbruik

Dat de bestreden beslissing niet buiten verhouding mag staan tot het beoogde doel.

Dat dit in casu wel het geval is nu het gediende belang niet in verhouding staat met het geschade belang van verzoeker die totaal geen asielprocedure kan doorlopen in Griekenland.

Dat de Belgische autoriteiten bij de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker niets verliezen daar waar verzoeker bij een gedwongen terugkeer naar Griekenland alles verliest door enerzijds geen mogelijkheid te krijgen om zijn rechten uit te oefenen m.b.t. een asielprocedure (zie hierboven ook) en anderzijds hij riskeert te worden mishandeld, gefolterd en misbruikt door de mensensmokkelaars.”

3.3.2. In de nota verwijst verwerende partij naar haar repliek op de vorige middelen en voegt hieraan toe dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid een beslissing heeft genomen houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het proportionaliteitsbeginsel inclusief.

3.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen, en gelet op de omstandigheid dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in Griekenland en nooit heeft verklaard dat hij niet in de mogelijkheid was om zijn rechten uit te oefenen met betrekking tot de asielprocedure, blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Wat zijn verwijzing betreft naar een slechte behandeling door mensensmokkelaars wijst de Raad erop dat dit niet het gevolg is van de bestreden beslissing en dat indien verzoeker uitvoering zou geven aan de bestreden beslissing, de Griekse autoriteiten tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoeker, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden, zoals vermeld in de bestreden beslissing.

De schending van het evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoeker toont geen rechtsmisbruik aan en zet niet uiteen waaruit dit zou bestaan.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET